

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA IPTEH S.A. ȘI ALȚII c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 35367/08)

HOTĂRÎRE

(cu privire la satisfacția echitabilă – radiere de pe rol)

STRASBOURG

29 iunie 2010

Hotărîrea va deveni definitivă în circumstanțele prevăzute de Articolul 44 § 2 of din Convenție. Poate fi obiectul revizuirii editoriale..

În cauza Ipteh S.A. și alții c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), statuînd în cameră compusă din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ledi Bianku,

Mihai Poalelungi, *judecători*,

și Lawrence Early, *Grefierul Secțiunii*,

Deliberînd în secret la 8 June 2010,

Pronunță prezenta hotărîre, adoptată în aceeași zi:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată printr-o cerere (nr. 35367/08) contra Republicii Moldova, depusă la 25 iulie 2008, adresată Curții în conformitate cu Articolul 34 din Convenția privind Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale („Convenție”) din partea Ipteh S.A. – o companie înregistrată în Moldova, Worldway Limited – o companie înregistrată în Regatul Unit al Marii Britanii, Kapital Invest SA – o companie înregistrată în România și Ion Rusu – un cetățean al României.

2. Reclamanții au fost reprezentați de J. Hanganu, avocat cu practică în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl V. Grosu.

3. În hotărîrea adoptată la 24 noiembrie 2009 („hotărîrea principală”) Curtea a constatat existența violării drepturilor reclamanților prevăzute de Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție urmare a anulării privatizării edificiului din Chișinău cu încălcarea principiului securității raporturilor juridice și egalității procesuale (*Ipteh SA and Others v. Moldova*, no. 35367/08, 24 noiembrie 2009).

4. Întrucît aspectul ce ține de aplicarea Articolului 41 din Convenție nu a fost finalizat întru adoptarea unei decizii, Curtea l-a rezervat și a invitat Guvernul și reclamantul să prezinte în termen de trei luni, observații scrise în acest sens.

ÎN FAPT

5. Primul reclamant, Ipteh S.A., este o companie înregistrată în Moldova. Ceilalți reclamanți sunt Worldway Limited („a doua companie

reclamantă”) – companie înregistrată în Regatul Unit al Marii Britanii și deținătoare a 35,29% din acțiunile primei companii reclamante; Kapital Invest S.A. („a treia companie reclamantă”) – companie înregistrată în România și deținătoare a 49,63% din acțiunile primei companii reclamante; și Ion Rusu („al patrulea reclamant”) – un cetățean român, născut în 1962, locuitor al orașului Iași și deținător a 11,72% din acțiunile primei companii reclamante.

6. La sfârșitul anilor 1990, Ipteh S.A. și o companie terță, I., erau proprietarii unei clădiri cu șase etaje, situată pe bulevardul principal din Chișinău. Ambele companii erau în proprietatea statului și unice active pe care le dețineau erau diverse cote-părți ale clădirii.

7. În 1999 statul a decis să privatizeze companiile și a vândut acțiunile acestora unei companii private U.

8. În 2000 și 2001 noul proprietar al companiei a transferat toate cotele-părți a clădirii primei companii reclamante.

9. Tot în 2000 fostul director al primei companii reclamante a contestat în instanță privatizarea respectivă. Oricum, acțiunea lui fost respinsă printr-o hotărâre definitivă a Curții de Apel Economice a Republicii Moldova din 11 iulie 2000, instanța constatând că privatizarea a fost legală în toate privințele.

10. În iulie 2001 al patrulea reclamant a cumpărat 141,77 din acțiuni a primei companii.

11. În august 2001 a doua companie reclamantă a cumpărat restul din acțiuni a primei companii reclamante.

12. În august 2006 prima companie reclamantă a emis 510,000 de noi acțiuni și le-a vândut celei de-a treia companii reclamante.

13. La o dată nespecificată în 2002, Prim-ministru a solicitat Procuraturii Generale să efectueze un control al legalității privatizării. La 17 februarie 2002, Procurorul General a informat Prim-ministru că a verificat legalitatea privatizării și că a găsit-o „în strictă conformitate cu legislația în vigoare”. De asemenea, Procurorul General a informat Prim-ministru că legalitatea privatizării a fost verificată exhaustiv în cadrul procesului care s-a încheiat cu hotărârea definitivă din 11 iulie 2000.

14. La o dată nespecificată în 2003, Președintele Republicii Moldova a solicitat Procuraturii Generale să examineze posibilitatea contestării privatizării din 1999. Într-o scrisoare din 26 iunie 2003, Procurorul General a informat Președintele V. Voronin că tranzacția a fost legală și precum că nu sunt temeiuri pentru contestare. Mai mult, Procurorul General a indicat că după intrarea în vigoare a noului Cod de Procedură Civilă din 12 iunie 2003 a devenit imposibilă înaintarea unui recurs asupra hotărârii definitive din 11 iulie 2000.

15. La 19 aprilie 2007 Procurorul General a inițiat un proces în numele statului în care aceasta a contestat legalitatea privatizării din 1999 a primei companii reclamante și a companiei I. din motivul că două Hotărâri a

Guvernului cu privire la vânzarea acțiunilor deținute de stat au fost încălcate. În particular Procurorul și-a susținut precum că prețul achitat de compania U. a fost mai mic decât acel indicat în Hotărîri și precum că prețul final oferit pentru acțiuni de asemenea a fost foarte mic. Procurorul s-a referit la articolul 50 din Codul Civil ca bază legală a acțiunii (vezi mai jos § 16). Ca rezultat al pretensei privatizări ilegale, Procuratura a cerut anularea tuturor tranzacțiilor ulterioare și a emisiilor de acțiuni în rezultatul căreia compania a treia și a patra au devenit acționarii primei companii.

16. Reclamanții nu au recunoscut acțiunea și au pledat, *inter alia*, că aceasta s-a prescris și este contrară principiului securității raporturilor juridice. Reclamanții au menționat că textul articolului 86 al vechiului Cod Civil, care exonerează procurorul de la considerarea termenului de prescripție de trei ani cînd se înaintează o acțiune în interesul statului, era contrar cu Articolul 6 din Convenție prin referire la cazul *Dacia SRL v. Moldova* (nr. 3052/04, din 18 martie 2008). Reclamanții, de asemenea, au menționat că legalitatea privatizării a fost confirmată prin hotărîrea definitivă din 11 iulie 2000 cu valoare de *res judicata* și precum că dînșii sunt *bona fide* cumpărători care au fost discriminați comparativ cu alte companii care au obținut proprietatea de stat în condiții similare și a căror privatizare nu a fost contestată de stat. La fel reclamanții au recuzat judecătorul care a prezidat ședința din cauza pretensei lipse de imparțialitate și au susținut că în cadrul procedurilor anterioare care s-au încheiat cu hotărîrea din 11 iulie 2000, același judecător, de asemenea, a fost recuzat din aceleași motive. Cu toate acestea recuzarea a fost respinsă.

17. La 10 iunie 2008 Curtea de Apel Economică a pronunțat hotărîrea în favoarea Procuraturii Generale în absența celui de al treilea și al patrulea din reclamanți, care nu au fost citați. Instanța de judecată a respins obiecțiile reclamanților cu privire la existența hotărîrii definitive din 11 iulie 2000. Instanța nu a contestat susținerile reclamanților precum că procedurile din 2000 au avut același obiect de examinare, dar oricum instanța a respins obiecțiile respective pe motivul că hotărîrea nominalizată a fost adoptată în cadrul unei proceduri în care Procuratura Generală nu a fost implicată. De asemenea, instanța a respins obiecțiile reclamanților cu privire la regimul termenului de prescripție susținînd că în conformitate cu articolul 86 din Codul Civil în vigoare, acțiunea Procuraturii în interesul statului este imprescriptibilă.

18. Reclamanții au formulat un recurs în baza acelorași argumente care au fost aduse în fața primei instanțe. De asemenea, reclamanții s-au mai plîns de faptul că nu toți din reclamanți au luat parte la proceduri și precum că judecătorul a fost imparțial.

19. La 28 august 2008 Curtea Supremă de Justiție examinat în ședință recursul reclamanților. În cadrul ședinței reclamanții au recuzat judecătorul N.M. din completul de judecată și și-au exprimat dubiile asupra modului în care Președintele Curții Supreme, judecătorul I.M., a numit completul de

judecată. În aceeași zi, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul și a menținut hotărîrea primei instanțe.

20. Curtea Supremă s-a referit la prevederile vechiului Cod Civil întru a respinge obiecția reclamanților despre statutul lor de cumpărători de bună credință. În particular, Instanța Supremă a motivat că, potrivit vechiului Cod Civil, proprietatea obținută ilegal de la stat poate fi redobîndită indiferent de faptul dacă a fost obținut de un *bona fide* cumpărător. Oricum, cînd a fost examinat aspectul cu privire la termenul de prescripție, Curtea Supremă de Justiție a căzut de acord cu obiecțiile reclamanților în ceea ce privește articolul 86 a Codului Civil (vezi mai sus § 16). Cu toate acestea Curtea Supremă a precizat pentru prima dată că procurorul a înaintat acțiunea după intrarea în vigoare a noului Cod Civil și normele privind termenul de prescripție cuprinse în acest Cod sunt aplicabile. Curtea Supremă de Justiție și-a exprimat opinia că acțiunea Procurorului a pretins declararea nulității absolute a privatizării și care, conform prevederilor articolului 217 a noului Cod Civil, nu poate fi limitată în timp. La fel Curtea Supremă de Justiție a respins obiecțiile cu privire la existența examinării aceleași acțiuni și cu privire la același obiect după cum s-a procedat în prima instanță, și la fel, a respins obiecția cu privire la neparticiparea în proces a unor reclamanți.

21. La 24 noiembrie 2009 Curtea a examinat fondul cauzei și a găsit violarea Articolului 6 și Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

22. La 22 aprilie 2010 Curtea Supremă de Justiție din Moldova a admis cererea de revizuire depusă de reclamanți împotriva hotărîrii din 28 august 2008 (a se vedea mai sus § 19) și a casat-o. Prin aceeași Decizie Curtea Supremă de Justiție a re-examinat fondul cauzei și a respins acțiunea Procurorului General și a ordonat Ministerului Finanțelor să achite compensații cu titlu de prejudiciu material, moral și costuri și cheltuieli judiciare suportate. Primei companii reclamante a fost acordată suma de 196 952,53 Euro, celei de a doua companie reclamantă – 46 545, 47 Euro, celei de a treia companii reclamante – 58 000 Euro și celui de al patrulea reclamant – 18 434,88 Euro. Decizia a devenit definitivă din ziua pronunțării.

ÎN DREPT

23. La 10 mai 2010 reclamanții au informat Curtea despre adoptarea Deciziei Curții Supreme de Justiție din 22 aprilie 2010, susținînd că nu mai sunt interesați întru ași menține cauza în continuare în procedura Curții (în special procedura rezervată cu privire la aplicabilitatea Articolului 41) și au solicitat Curții radierea de pe rol a cererii avînd în vedere reglementarea amiabilă admisă la nivel național.

Avînd în vedere prescripțiile Articolului 37 § 1 (a) și (b) din Convenție, Curtea constată că reclamantii nu mai intenționează să-și mai mențină cererea sa din momentul în care litigiu a fost soluționat. Mai mult decît atît, în conformitate cu prevederile Articolului 37 § 1 *in fine*, Curtea nu găsește careva circumstanțe în ce privește respectarea drepturilor definite în Convenție și Protocoalele sale care ar impune examinarea în continuare a cererii.

24. Respectiv, cauza, în capetele de cerere rămase, urmează a fi radiată de pe rol.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

Decide să radieze de pe rol restul capetelor de cerere rămase.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 29 Iunie 2010 potrivit Regulii 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte